

Jens Andreas Werenskiold Bugge

Nekrolog

THOR L. SVERDRUP, INGOLF J. RUI & ODD NILSEN

Professor Jens Andreas Werenskiold Bugge døde 15. januar 1984. Han var født på Kongsberg 27.5.1913, ble cand.real. ved Universitetet i Oslo 1938 og dr.philos i 1945. Som sønn av direktør Carl Bugge vokste han opp i et rikt bergmannsmiljø, og allerede under sitt arbeid med doktorgraden "Geological and Petrographical Investigations in the Kongsberg-Bamble Formation" (Nor. geol. unders. 160) fikk han sterk interesse for økonomisk geologi, og i særdeleshet malmgeologi. De gamle kjente skarnforekomstene i Arendalsfeltet lå sentralt i hans felt.

Bugge var amanuensisvikar ved Bergen Museum våren 1938, og han ble ansatt som assistentin-

geniør ved NTH høsten samme år. Han var ansatt som universitetsstipendiat ved Universitetet i Oslo i perioden 1943–1947. 7.2.1947 ble han dosent ved NTH og 1.4.1954 ble han professor i malmgeologi ved samme sted. Han satt i denne stilling til han 31.7.1965 ble ansatt som dosent i malmgeologi ved Universitetet i Oslo. Stillingen ble 1.1.1967 omgjort til et professorat – en stilling han innehadde til han høsten 1983 gikk av med pensjon.

I norsk bergverksmiljø har de fleste geologer og bergingeniører kjent Jens Bugge som en inspirerende lærer og veileder. Han hadde en usedvanlig fin kontakt i dette miljøet og sto meget

sentralt under planleggingen og utformingen av Geologisk Institutt på NTH i Trondheim. Bygget er vel i realiteten Jens Bugges verk, og han var avdelingsformann ved Bergavdelingen i perioden 1958–1960. Hans gode kontakt med norsk bergindustri førte til at han ble et sentralt bindeledd for studentene både for sommerarbeider og senere engasjementer. Nevnes bør også at han var initiativtaker til linjen for teknisk geologi ved Bergavdelingen som kom i gang i 1960.

Jens Bugge hadde av private årsaker en vanskelig tid i Trondheim de siste årene, noe som resulterte i at han flyttet til Oslo. Tidlig i etableringsfasen som professor ved Universitetet i Oslo la Bugge opp til et større forskningsprosjekt innenfor de tradisjonsrike kisforekomster i Rørosfeltet. Med økonomisk støtte av NTNf og den berørte bergindustrien vokste prosjektet over en ti-års periode til å dekke hele den sydlige delen av Trondhjemsfeltet. Dette skulle bli en produktiv og minnerik periode ved Institutt for Geologi, der Bugge som leder for den nyopprettede malmgeologiske avdeling sto sentralt i kretsen av prosjektansatte og hovedfagstudenter. For sin mangeårige innsats i fagmiljøet på instituttet ble han julen 1983 overrakt geologistudentenes hederstegn "Den Gylne Hammer".

Med Bugges brede viten innen fagområdet økonomisk geologi falt det naturlig at han fikk flere offentlige og private tillitsverv. Han har således bl.a. vært formann i styret for NGU, medlem av Bransjerådet for bergverk, styremedlem i Joma Bergverk og rådgiver for Industridepartementet i en rekke bergverksspørsmål. Ved sin død satt professor Bugge som medlem i det regjeringsoppnevnte Mineralressursutvalg der

han engasjerte seg sterkt, og for bergindustrien positivt i spørsmålet som leting etter mineraler og malmer i Norge. Professor Bugge virket i en årrekke som konsulent for en rekke norske bergverk. Blant hans fremste arbeider kan nevnes de geologiske utredninger om Ranafeltets jernmalmer, titanmalmen i Sogndal, sulfidmalmen i Grongfeltet og hans store bidrag til forståelsen av jernmalmen i Sydvaranger. Utover dette er det vel knapt en mineralforekomst i Norge som professor Bugge ikke har hatt tilknytning til, noe som førte til at han hadde nær kontakt med fagmiljøet i praktisk talt hele den norske bergindustri.

Vi som var så heldige å kjenne Jens personlig og kunne høste av hans store viten og hukommelse har mye å takke ham for – som fagmann og som venn.

I sin siste publikasjon om norske malmforekomster i serien "Mineral Deposits of Europe" fikk han nettopp anledning til å øse av sin detaljkunnskap om norske ertsforekomster. Dog beklaget han dypt at han av plasshensyn måtte utelate "den morsomste og mest interessante delen" der forekomstene settes i en større sammenheng, tektonostratigrafisk og genetisk. I planene fremover som pensjonist hadde dette emnet en sentral plass i en tenkt publikasjon som vi nå dessverre ikke vil kunne glede oss over.

Jens A. W. Bugge var en rettskaffen og fin personlighet som vil bli dypt savnet av alle som har vært i kontakt med ham. Ved hans bortgang forsvinner store kunnskaper og viten om geologi som blir meget vanskelig å erstatte.

Vi lyser fred over hans minne.